

MALENE FABRICIUS HOLM

MÅNEHYL &
ULVEPRYGL 2

ULVESKYTTEN

KRABAT

MALENE FABRICIUS HOLM

MÅNEHYL &
ULVEPRYGL 2

ULVESKYTTEN

KRABAT

Bøger i serien

Månehyl & Ulveprygl 1 - Natmad
Månehyl & Ulveprygl 2 - Ulveskytten

Andre bøger af samme forfatter

Troldeunge
Psykopatmordernaboen
Amatørforbrydervikaren
Sjælefordærveren

Felix fortæller

Kapitel 1

Vita

Grene og kviste svirper mod natbukserne og mit ansigt. Simones fugtige hånd holder stramt fast i min. Vi tumler afsted i kluntet løb over den ujævne skovbund, og hele tiden har jeg fornemmelsen af, at Ameliaulven er tæt på – at det kødhungrende ulvemonster, hun er blevet, kan slå kløerne i ryggen på os når som helst. Jeg kigger bagud, men kan ikke se andet end mørk skov.

”Er hun efter os, Felix?” hulker Simone.

”Kommer Amelia?”

”Jeg kan ikke se hende,” stønner jeg.

”Jeg vil ikke dø!” Hun snøfter.

”Hold nu mund og bliv ved med at løbe.”

Vi når ud til hovedvejen, som kun er oplyst af månen. Den er helt øde. Ingen biler overhovedet!

”Hvad nu?” spørger Simone.

Jeg får øje på et hus, som ligger i skovkanten på den anden side længere nede ad vejen. Et lille hvidt et med bindingsværk og stråtag. Jeg hiver Simone med. Vores sko klasker i takt over asfalten.

Vi banker med hurtige, desperate bank på den røde dør, hvor malingen er skallet af.

”Luk op!” råber jeg. ”Luk os ind.” Jeg kigger mig febrilsk over skulderen, men kan stadig ikke se andet end træer og nat. Billederne af, hvordan Amelia på et splitsekund forvandlede sig til et frådende rovdyr, står lysende klare i min hukommelse. Hendes søde, milde ansigt helt

ødelagt – behåret og spidstandet. Jeg hamrer løs på døren igen.

”Luk nu op!” brøler Simone grådkvalt. ”Felix! Jeg vil ikke ædes af Ammi!”

Endelig tænder lyset i et vindue, og vi stopper med at banke. Det rumsterer en del, før døren bliver åbnet på klem. Der er en kæde for. Spidsen af et gevær kommer til syne i sprækken og peger direkte mod vores ansigter. Vi gisper og træder et skridt baglæns.

”Er I smittet?” spørger en rusten stemme.

”Nej!” svarer vi i kor.

”Bidt?”

”Luk os ind,” beder jeg. ”Vil du ikke nok. Vi har en varulv i hælene!”

”Svar mig, knægt. Er I blevet bidt?” beordrer stemmen.

”Det er vi ikke.” Jeg skubber på døren. ”Det er vi ikke!”

Geværet sænkes, og det skramler ved kædelåsen. Døren bliver åbnet helt, og en lille, lidt krumbøjet

ældre dame med viltert gråt hår vifter os ind.

”Skynd jer,” siger hun og skubber let på os.

Hun smækker døren i og stiller geværet fra sig. Så sætter hun kædelåsen på og sikrer døren yderligere med en bjælke på tværs, før hun vender sig mod os. Hun stirrer intenst uden at sige noget. Så griber hun fat i Simone, fører fingrene rundt i hendes ansigt, vender hende og klapper op og ned ad hendes tøj. Hun finder en lille skramme på Simones ben og kradser i den med en negl. Så vifter hun Simone videre ind i huset og begynder at studere mig.

”I er sikre på, at I ikke er smittede!” Hun spiler mit øje op med sin tommel- og pegefinger og kigger helt tæt på det.

”Mm,” svarer jeg og synker mit spyt. ”Helt sikre.”

Hun følger os ud i sit køkken og sætter en kedel med vand over på komfuret. Jeg har aldrig set nogen koge vand på den måde før. Min puls daler lige så stille, og vi sætter os i de brune træstole,

som knirker og giver en lille smule efter. Her lugter underligt – indelukket og kræmmermarkedsagtigt.

Jeg kigger på Simone, som har slået blikket i bordet og piller ved sine fingerne. Fletningen er filtret ind i blade og små grene fra skoven, og hendes kinder er opkogte og plettede.

Jeg rækker over bordet og lægger hånden på hendes arm.

”Amelia,” hvisker hun næsten uhørligt og ser op på mig med våde øjne.

Navnet får billederne af det udyriske ansigt til at flimre i mine tanker igen.

”Så skal I bare se,” siger damen, som lyder mere blid nu. Hun sætter et krus til os hver og skænker te. ”Slap I nu bare af og tag jer en slurk. Jeg hedder i øvrigt Vita.”

”Jeg hedder Felix,” siger jeg, sætter læberne til den varme kop og slubrer en tår. Den smager besk.

Simone rejser sig, går hen til køkkenvinduet og stirrer ud i mørket.

”Det er Simone.” Jeg slår ud med hånden og

peger imod hende.

Vita følger efter og stiller sig ved siden af Simone.

”Mit hjem er topsikret,” siger hun og klapper hende let på skulderen. ”Du kan være helt rolig her. De bæster kan ikke komme ind.”

”Vores veninde er derude.” Simone sukker dybt, sætter hænderne omkring øjnene som en kikkert og læner sig helt ind til ruden.

”Hvor trist.” Vita går tilbage til bordet og sætter sig. ”Så er hun desværre nok død nu.” Hun suger en tår af sin te.

Jeg ryster på hovedet.

”Nej – hun er ikke død. Hun er smittet.”

”Åh!” Vita klør sig mellem de viltre krøller, og hendes blik flakker. ”Det var værre.”

Malene Fabricius Holm

Malene Fabricius Holm (f. 1984) debuterede i 2022 med den humoristiske tween-krimi ”Psykopatmorderneboen”.

Hun brænder især for at skrive for børn og unge. Læsning voldte hende en del problemer i folkeskolen, derfor drømmer hun om, at hendes historier kan være med til at tænde læselysten. Udover bøger og noveller, skriver Malene også teaterstykker.

Web: Malenefabriciusholm.dk

IG: [@malene.fabricius.holm](https://www.instagram.com/malene.fabricius.holm)

Facebook: facebook.com/forfattermalenefabriciusholm/